

Galbūt sėdžiu čia Rožės terasos slaugos namuose, bet mintyse esu Vistlo stotelės kavinėje su lėkšte keptų žaliųjų pomidorų.

PONIA KLEO TREDGUDĖ
1986 M. BIRŽELIS

1929 m. birželio 12 d.

KAVINĖ ATSIDARO

Visai šalia manęs ir pašto praėjusią savaitę atsidarė Vistlo stotelės kavinė. Jos savininkės Idžė Tredgudė ir Rūta Džemison sako, kad verslas sekasi. Idžė tvirtina, kad žmonėms, kurie ją pažįsta, nereikia jaudintis dėl apsinuodijimo, ji negamina. Viską ruošia dvi spalvotosios moterys Sipsė ir Onzelė, o kepsnius kepa Onzelės vyras Didysis Džordžas.

Jeigu dar yra ten nebuvousių, Idžė primena, kad pusryčiai 5:30–7:30 ir už 25 dolerio centus galima gauti kiaušinių, košės, sausainių, šoninės, dešros, kumpio su raudonuoju padažu ir kavos.

Pietums ir vakarienei – keptas viščiukas; kiaulienos šonkauliukai su padažu; šamas; vištiena su kukuliais; arba lėkštė kepsnių; galite rinktis iš trijų daržovių; sausainių ar kukurūzų duonos, pageidaujamo gėrimo ir deserto už 35 dolerio centus.

Ji sakė, kad yra tokių daržovių: kreminių kukurūzų; keptų žaliųjų pomidorų; keptų ybiškių; lapinių kopūstų arba ropių lapų; juodaakių žirnių; konservuotų batatų; lenktasėklių pupelių.

Ir pyragas desertui.

Mano antroji pusė Vilburas ir aš valgėme ten vieną vakarą, buvo taip skanu, kad jis pareiškė galįs niekada nebevalgyti namuose. Cha. Cha. Norėčiau, kad tai būtų tiesa. Visą savo laiką skiriu gamindama šitam dičkiui, bet jis niekaip nepasisotina.

Beje, Idžė sako, kad viena višta padėjo kiaušinį su dešimties dolerių banknotu viduje.

...Dotė Vyms...

ROŽĖS TERASOS
SLAUGOS NAMAI

SENASIS MONTGOMERIO GREITKELIS
BIRMINGAMAS, ALABAMA

1985 m. gruodžio 15 d.

Evelina Kouč neseniai be didelio noro atvažiavo į Rožės terasą su savo vyru Edu, jis čia lankė savo motiną, Didžiąją Mamą. Evelina ką tik paspruko nuo jų abiejų ir nuėjo į lankytojų salės galą tyloje ir ramybėje suvalgyti saldainio. Bet vos tik prisėdo, sena moteris šalia jos ėmė kalbėti...

– Na, paklausk manęs, kuriais metais kas nors susituokė... su kuo susituokė... arba ką buvo apsilikusi nuotakos motina, ir devynis kartus iš dešimties aš atsakysiu, bet, kad ir kaip stengčiausi, negaliu pasakyti, kada tapau tokia sena. Senatvė kažkaip užklupo mane. Pirmą kartą pastebėjau šių metų birželį, kai atsidūriau ligoninėje dėl tulžies pūslės, kurią jie vis dar turi, o gal jau išmetė lauk... kas žino. Kresna slaugė man padarė dar vieną čia taip mėgstamą klizmą, kai pastebėjau, kas man ant rankos. Baltas raištis su užrašu *Ponia Kleo Tredgudė. Aštuoniasdešimt šešerių metų moteris. Gali įsivaizduoti?!*

– Grįžusi namo papasakojau savo draugei poniai Otis. Manau, vienintelis mums likęs dalykas – sėdėti ir laukti, kol pakratysime kojas... Ji tarstelėjo, kad labiau patiktų sakyti *išeiti anapilin*.

Vargšėlė, neišdrįsau jai ištarti, kad nesvarbu, kaip vadinsime, mes pakratysime kojas tiesiog taip pat...

– Juokinga, kai esi vaikas, manai, kad laikas niekada nepraeis, bet kai tau stukteli dvidešimt, jis lekia kaip greitasis traukinys į Memfį. Esu įsitikinusi, gyvenimas visus klupte užklumpa. Mane tai tikrai. Vieną dieną buvau maža mergaitė, o kitą – suaugusi moteris su krūtimis ir plaukais slaptose vietelėse. Viską praleidau. Bet ir vėl, niekada nebuvau labai sumani mokykloje ir šiaip...

– Ponia Otis ir aš esame iš Vistlo stotelės, nedidelio miestelio vos už dešimties mylių nuo čia, prie geležinkelio kiemų... Pastaruosius trisdešimt metų ar panašiai ji gyveno mano gatvėje, o po jos vyro mirties sūnus ir marti labai liūdėjo, kad jai teks persikelti į slaugos namus, todėl paprašė manęs važiuoti su ja. Pasakiau jiems liksianti su ja kurį laiką – ji to dar nežino, bet, kai aš pasipras, grįšiu namo.

– Ne taip jau čia blogai. Aną dieną visos gavome kalėdines puokšteles prisisegti prie paltų. Manoji buvo su blizgančiais raudonais Kalėdų burbuliukais, o ponios Otis – su Kalėdų Senelio veidu. Tačiau man buvo gaila atsisakyti savo katytės.

– Neleidžia jų čia turėti, ilgiuosi savosios. Visada, visą savo gyvenimą, laikiau katytę ar dvi. Atidaviau ją kaimynų mergaitei – tai, kuri laisto mano pelargonijas. Turiu keturis jų prisodintus betoninius vazonus ant priekinės verandos.

– Mano draugei poniai Otis – tik septyniasdešimt aštuoneri, ji tikrai miela, bet nervinga. Stiklainyje prie lovos laikiau savo tulžies pūslės akmenis, ji privertė mane juos paslėpti. Sakė, jai kelia depresiją. Ponia Otis smulkutė, o aš, kaip matai, esu didelė moteris. Stambūs kaulai ir visa kita.

– Bet aš niekada nevairavau automobilio... Beveik visą gyvenimą buvau užstrigusi. Visada likdavau arti namų. Turėdavau laukti, kad kas nors atvažiuotų nuvežti į parduotuvę, pas gydytoją ar į bažnyčią. Prieš daug metų galėdavau tramvajumi nukakti

į Birmingamą, bet jau seniai jis nebevažiuoja. Jeigu galėčiau sugrįžti atgal, pakeisčiau tik vieną dalyką – gaučiau vairuotojo pažymėjimą.

– Žinai, juokinga, ko ilgiesi, kai esi toli nuo namų. Dabar aš ilgiuosi kavos kvapo... ir ryte kepamos šoninės. Neužuosi nieko, ką jie čia verda, ir negausi nė gabalėlio kepto. Viskas čia virta ir be krislelio druskos! Neduočiau nė sudilusio skatiko už ką nors virta, o tu?

Senoji dama nelaukė atsakymo.

– ...Anksčiau popietėmis mėgdavau krekerius su pasukomis arba pasukas su kukurūzų duona. Man patinka viską sutraiškyti stiklinėje ir valgyti su šaukštu, bet viešumoje juk negali valgyti taip, kaip namuose... Tiesa?.. Ir aš ilgiuosi *medžio*.

– Mano namas ne kas kita, o tik mažas senas geležinkelio namelis su svetaine, miegamuoju ir virtuve. Bet jis medinis, viduje – pušinės sienos. Taip, kaip man patinka. Man nepatinka tinko sienos. Jos atrodo... o, net nežinau, kažkokios šaltos ir nuogos.

– Arsavežiau namuose turėtą paveikslą su mergaite sūpynėse ir pilimi, ir dailiais mėlynais burbulais fone pasikabinti savo kambaryje, bet ta slaugė paaiškino, kad iki pusės nuoga mergaitė čia nedera. Žinai, turėjau tą paveikslą penkiasdešimt metų ir niekada nežinojau, kad ji nuoga. Jei manęs paklaustum, nemanau, jog čia esantys senukai taip gerai mato, kad įžiūrėtų jos nuogas krūtis. Tačiau čia metodistų namai, tad ji yra spintelėje kartu su mano tulžies pūslės akmenimis.

– Džiaugsiuosi grįžusi namo... Žinoma, mano namuose be tvarkė. Kurį laiką negalėjau išsišluoti. Išėjau laukan ir sviedžiau šluotą į besipešančius senus triukšmadarius mėlynuosius kėkštus, ir, nepatikėsi, mano šluota įstrigo medyje. Grįžusi turėsiu ką nors pasikviesti jos iškrapštyti.

– Šiaip ar taip, aną vakarą, kai ponios Otis sūnus vežėsi mus

namo po kalėdinės arbatėlės bažnyčioje, važiavo per geležinkelio bėgius, ten, kur anksčiau buvo kavinė, ir iki pat 1-osios gatvės, tiesiai pro senuosius Tredgudžių namus. Žinoma, dabar didžioji namo dalis užkalta lentomis ir apgriuvusi, bet važiuojant gatve priekiniai žibintai taip apšvietė langus, kad akimirką tas namas man pasirodė esąs toks, koks tais vakarais prieš septyniasdešimt metų, – visas apšviestas ir pilnas džiugaus triukšmo. Girdėjau, kaip juokiasi žmonės, o svetainėje Esė Ru barškina pianinu „Buivolo mergaitė, ar tu šį vakarą išiesi?“ arba „Didžiosios uolos saldainių kalnas“, ir beveik mačiau Idžę Tredgudę, sėdinčią kininėje melijoje ir šuns balsu kaukiančią kiekvieną kartą Esei Ru bandant dainuoti. Ji visada sakydavo, kad Esė Ru dainuoja taip gerai, kaip karvė šoka. Manau, dėl to, jog pravažiavome pro tą namą, o aš buvau taip išsiilgusi namų, mano mintys nuklydo atgal...

– Prisimenu, lyg viskas būtų vykę vakar, bet tada apima nuojauta, kad kažko, kas susiję su Tredgudžių šeima, nepamenu. Gerasis Dieve, turėčiau, nuo pat gimimo gyvenau kaimynystėje ir ištekėjau už vieno jų berniuko.

– Buvo devyni vaikai, iš jų trys mergaitės, Esė Ru ir dvynės beveik mano metų, tad aš visada ten žaisdavau ir būdavau vakarėliuose su nakvyne. Mano Mama mirė nuo vartojimo, kai buvau ketverių, o kai Našvilyje mirė Tėtis, tiesiog likau visiems laikams. Galima sakyti, kad vakarėlis su nakvyne niekada nesibaigė...

1929 m. spalio 8 d.

VISTLO STOTELĖS GYVENVIETĖJE NUKRENTA METEORITAS

Ponia Bidė Luiza Otis, gyvenanti 1-osios gatvės 401 name, pranešė, kad ketvirtadienio naktį dviejų svarų meteoritas pramušė stogą, į ją nepataikė, bet sutraiškė radijo aparatą, kurio tuo metu klausėsi. Ji pasakojo sėdėjusi ant sofos, nes šuo buvo įsitaisęs ant kėdės, ir tik įsijungusi „Fleišmano mielių valandą“. Ji tvirtina, kad stoge atsivėrusi pusantro metro skylė, o radijas perskeltas pusiau.

Berta ir Haroldas Vikai pievelėje priešais namą šventė savo sukaktuves, kad visi kaimynai matytų. Taip pat sveikiname poną Erlą Adkok vyresnįjį, įmonės „L & N Railroad“ vadovą, kuris ką tik gavo Briedžių labdaringos globos ordino Didžiojo išaukštintojo valdytojo vardą, įsakymo Nr. 37, mano antroji pusė yra šio ordino narys.

Beje, Idžė sako, jeigu norite ko nors kepto ant grotelių, atsiuškite į kavinę ir Didysis Džordžas iškeps. Viščiukai 10 dolerio centų, o paršeliai pagal dydį.

...Dotė Vyms...

SENASIS MONTGOMERIO GREITKELIS
BIRMINGAMAS, ALABAMA

1985 m. gruodžio 15 d.

Praėjo valanda, ponija Tredgudė vis dar kalbėjo. Evelina Kouč jau suvalgė tris „Milky Way“ batonėlius ir ėmėsi išvynioti antrąjį „Butterfinger“, galvodama, ar šalia įsitaisiusi sena moteris kada nors nutils.

– Žinai, gaila, kad Tredgudžių namas tokios prastos būklės. Jame tiek daug visko nutiko, gimė tiek daug vaikų, o mes išgyvenome šitiek laimingų akimirkų. Buvo puikus didelis dviejų aukštų karkasinis namas su didžiule visą šoną juosiančia priekine veranda, visuose miegamuosiuose rožių raštų tapetai. Kai vakare įjungdavo šviesą, būdavo labai gražu.

– Geležinkelio bėgiai ėjo tiesiog per galinį kiemą, vasaros vakarais šis būdavo pilnas žibukų ir sausmedžio, kuris nevaldomai augo šalia bėgių, kvapo. Tėtis apsodino galinę pievą figmedžiais, obelėmis ir pastatė Mamai pačią gražiausią baltų pinučių pavėsinę, kurią apšivijo vijoklinė visterija... O aplink namą augo mielos rožytės. Ak, norėčiau, kad būtum mačiusi tą grožį.

– Mama ir Tėtis Tredgudžiai augino mane taip, tarsi būčiau sava, o man patiko visi Tredgudžiai. Ypač Badis. Bet ištekėjau už

Kleo, jo vyresniojo brolio, chiropraktiko, ir, nepatikėsi, vėliau turėjau bėdų dėl nugaros, tai viskas išėjo į gera.

– Matai, visą gyvenimą neatsilikau nuo Idžės ir kitų Tredgudžių. Ir, pasakysiu, buvo geriau nei galėtų atrodyti... Taip, buvo. Nepatikėsi, niekada daug nekalbėdavau, bet kai sulaukiau penkiasdešimties, tiesiog nebegalėjau nutilti. Kartą Kleo man pasakė: „Nini (mano vardas Virginija, tačiau jie mane vadindavo Nini), aš girdžiu tik „Idžė pasakė tą, Idžė padarė aną““ Taip sakė. „Ar neturi geresnio užsiėmimo, nei visą dieną trintis toje kavinėje?“

– Susikaupusi ilgai galvojau ir atsakiau: „Ne, neturiu...“ Visiškai nenorėjau sumenkinti Kleo, bet tai buvo tiesa.

– Praėjusį vasarį buvo trisdešimt vieneri, kai palaidojau Kleo, dažnai svarstydavau, ar taip pasakydama jį įskaudinau, bet, manau, ne, nes po visko, kas buvo pasakyta ir padaryta, jis mylėjo Idžę taip pat, kaip mus visus, ir visada skaniai pasijuokdavo iš kai kurių jos žygdarbių. Ji buvo jo mažoji sesutė ir tikra pokštininkė. Ji ir Rūta buvo Vistlo stotelės kavinės savininkės.

– Idžė krėsdavo visokiausius kvailus pokštus tik dėl to, kad pasijuoktų. Sykį į baptistų bažnyčios aukų krepšelį sudėjo pokerio žetonus. Ji buvo puikus personažas, bet man nesuvokiama, kaip kas nors galėjo pagalvoti, kad ji nužudė tą vyrą.

Evelina pirmą kartą liovėsi valgyti ir žvilgtelėjo į gana mielą senutę išblukusia mėlynų gėlių rašto suknele, sidabriškai žilomis ant piršto susuktomis garbanėlėmis, kuri nė kiek nesutriko.

– Kai kurie manė, kad viskas prasidėjo tą dieną, kai ji susitiko Rūtą, bet aš manau, kad tą balandžio 1-osios sekmadienį 1919-aisiais, tais pačiais metais Leona ištekėjo už Džono Džasčio. Galiu pasakyti, kad buvo balandžio 1-oji, nes Idžė, tą dieną atėjusi prie pietų stalo, visiems parodė tą mažą baltą dėžutę su žmogaus pirštu, padėtu ant vatos gabalėlio. Ji tvirtino radusi jį galiniame kieme. Bet išaiškėjo, kad tai jos pirštas, iškištas per skylę dėžutės dugne. SU MELAGIŲ DIENA!!!

– Visiems atrodė juokinga, tik Leonai ne. Ji buvo vyriausia ir gražiausia sesuo, ir Tėtis Tredgudis baisiai ją lepino... manau, visi lepino.

– Idžei buvo gal dešimt ar vienuolika, ji vilkėjo naują balto satino suknelę, mes visi gyrėme, kad labai gražiai atrodo. Puikiai leidome laiką, jau ruošėmės valgyti šilauogių pyragą, kai staiga tarsi perkūnas iš giedro dangaus Idžė atsistojo ir garsiai pareiškė: „Niekada gyvenime neužsilvilsiu jokios kitos suknelės!“ Sulig tais žodžiais, mieloji, ji užkopė laiptais ir apsimovė senas Badžio kelnes bei apsilvilkė marškinius. Aš iki šiol neturiu supratimo, kas ją užvedė. Niekas nesuprato.

– Bet Leona, žinojusi, kad Idžė niekada nekalba to, ko negalvoja, pradėjo klykti. Ji pareiškė: „Ach, Tėti, Idžė sugadins mano vestuves, aš žinau.“

– Bet Tėtis paaiškino: „Na, mažoji mergaite, viskas ne taip. Tu būsi pati gražiausia nuotaka visoje Alabamos valstijoje.“

– Tėtis turėjo vešlius, į viršų riestus ūsus... Tada jis pažvelgė į mus ir paklausė: „Tiesa, vaikai?..“ Mes visi įkišome savo trigrašį, kad ji geriau jaustųsi ir nutiltų. Mes visi, išskyrus Badį, jis tiesiog sėdėjo ir kikenė. Idžė buvo jo numylėtinė, tad jam tiko viskas, ką ji darė.

– Taigi Leona buvo bebaigianti valgyti savo pyragą. Kai mes visi manėme, kad jau nusiramino, ji suriko taip garsiai, kad Sipsė, spalvotoji moteris, kažką išmetė virtuvėje. „Ach, Tėti, – kalbėjo Leona, – o kas bus, jeigu kuris nors iš mūsų mirs?“

– ...Na, tai bent mintis, tiesa?

– Mes visi žiūrėjome į Mamą, kuri ant stalo ką tik padėjo šakutę. „Na, vaikai, neabejoju, kad jūsų sesuo šiek tiek nusileis, kai ateis laikas, apsilvilk tinkamą suknelę. Galų gale ji užsispyrusi, bet ne kvaila.“

– Tada po poros savaitių nugirdau Mamą sakant Idai Sims, vestuvių siuvėjai, kad jai reikės žalio aksomo kostiumo su peteliške, dėl Idžės.

– Ida kažkaip juokingai pažiūrėjo į Mamą ir pasitikslino: „Kostiumo?..“ O Mama atsakė: „Ach, žinau, Ida, žinau. Iš visų jėgų stengiausi priversti ją vilkėti ką nors tinkamesnio vestuvėms, bet tas vaikas turi savo nuomonę.“

– Ir ji turėjo, net tokio amžiaus. Manau, ji norėjo būti kaip Badis, aš pati... ak, tie du buvo pašėlę, – senoji ponია nusijuokė.

– Kartą jie turėjo tą meškėną vardu Kukis, aš stebėdavau, kaip jis bando nusiplauti krekerį. Jie padėdavo nedidelį dubenį su vandenių ir duodavo jam krekerių, jis plaudavo vieną krekerį po kito ir niekaip negalėdavo suprasti, kas atsitinka, kad tas išnyksta. Kiekvieną kartą nustebęs žiūrėdavo į tuščias savo letenėles. Niekada neišsiaiškino, kur dingsta jo krekeris. Didelę savo gyvenimo dalį praleido plaudamas krekerius. Jis plaudavo ir sausainius, bet ne taip juokingai... kartą plovė ledų kaušelį...

– Ak, verčiau nebegalvosiu apie tą meškėną, nes jie pamany, kad esu pamišusi kaip ponია Filbym koridoriaus gale. Tegul bus palaiminta, ji mano esanti Meilės laive, plaukiančiame į Aliaską. Daugelis vargšių sielų čia net nežino, kas jie yra.

Evelinos vyras Edas priėjo prie salės durų ir pamojo. Evelina suvyniojo saldainių popierėlius ir įsidėjusi į rankinę atsistojo.

– Atsiprašau, tai mano vyras. Manau, jis pasiruošęs eiti.

Ponია Tredgudė nustebusi pažvelgė ir paklausė:

– Ak? Privalai?

Evelina atsakė:

– Taip, manau, turėčiau. Jis pasiruošęs išeiti.

– Na, malonu buvo su tavimi pakalbėti... kuo tu vardu, mieloji?

– Evelina.

– Na, sugrįši manęs aplankyti, ar girdi? Man patiko su tavimi kalbėtis... Iki, iki! – šūktelėjo Evelinai ir liko laukti kito lankytojo.

SIPSĖS RECEPTAI

Evelinos Kouč komplimentai

PASUKŲ SAUSAINIAI

2 puodeliai miltų	¼ šaukštelio sodos
2 šaukšteliai kepimo miltelių	½ puodelio „Crisco“ aliejaus
2 šaukšteliai druskos	1 puodelis pasukų

Supilkite sausus ingredientus. Įpilkite aliejaus ir gerai išmaišykite iki vienalytės masės. Supilkite pasukas ir išsukite. Plonai iškočioję supjaustykite norimo dydžio juostelėmis. Kepkite riebalais patep-
toje skardoje iki 230 laipsnių temperatūros įkaitintoje orkaitėje, kol taps aukso spalvos.

Išdykusio Paukštelio mėgstamiausi!

KUKURŪZŲ DUONA KEPTUVĖJE

¾ šaukštelio sodos	1 šaukštelis druskos
1 ½ puodelio pasukų	1 kiaušinis
2 puodeliai sijotų kukurūzų miltų	1 šaukštas tirpintų kiaulių taukų

Ištirpinkite sodą pasukose. Sumaišykite kukurūzų miltus su druska, kiaušiniu ir pasukomis. Įdėkite karštų tirpintų kiaulių taukų. Pilkite į riebalais pateptą keptuvę ir kepkite 190 laipsnių temperatūroje, kol iškeps.

Mirsite, kaip skanu.

KOKOSŲ KREMO PYRAGAS

3 kiaušinių tryniai	2 puodeliai pakaitinto pieno
⅓ puodelio cukraus	1 puodelis kokosų drožlių
¼ šaukštelio druskos	1 šaukštelis vanilės arba romo
2 ½ šaukšto kukurūzų krakmolo	¼ šaukštelio muskato
1 šaukštas tirpinto sviesto	23 cm keptas pyrago pagrindas

Išplakite kiaušinių trynius. Po truputį berkite cukrų, druską, krakmolą, dėkite sviestą. Supilkite pieną ir išmaišykite. Kaitinkite inde virš verdančio vandens nuolatos maišydami, kol sutirštės. Įdėkite kokosų ir atvėsinkite. Berkite prieskonius, muskatą ir pilkite ant pagrindo. Uždenkite morengu ir kepkite 15–20 minučių iki 150 laipsnių įkaitintoje orkaitėje.

Niam, niam.

KEDRINIŲ PINIJŲ PYRAGAS

23 cm nekeptas pyrago pagrindas	1 šaukštelis vanilės
2 puodeliai kapotų kedrinių pinijų	¼ šaukštelio druskos
1 puodelis baltojo arba rudojo cukraus	3 kiaušiniai
1 puodelis šviesaus kukurūzų sirupo	2 šaukštai sviesto
1 šaukštas miltų	

Pyrago pagrindą pabarstykite kapotomis kedrinėmis pinijomis. Į indą berkite cukrų, druską, miltus, vanilę, pilkite kukurūzų sirupą ir gerai išmaišykite. Po vieną įmuškite kiaušinius, kiekvieną kartą kruopščiai išsukdami. Supilkite masę ant riešutais iškloto pyrago pagrindo ir aptepkite sviestu. Kepkite iki 180 laipsnių įkaitintoje orkaitėje, kol sukietės, – apie valandą.

Nuodėmingas skonis – Strampo mėgstamiausias.

SIPSĖS PIETIETIŠKAI KEPTAS VIŠČIUKAS

1 viščiukas pienas
 druska, pipirai 1 ½ puodelio sijotų miltų

Supjaustykite viščiuką tinkamais patiekli gabaliukais. Gerai įtrinkite druska bei pipirais ir palikite pasimarinuoti, o tada apie pusvalandį mirkykite piene. Į maišelį berkite miltus, druską, pipirus ir sudėkite vištienos gabalėlius. Gerai papurtykite, kad kiekvienas apliptų. Kepkite įkaitintame aliejuje, kol bus aukso spalvos. Didesniems gabalėliams iškepti prireiks daugiau laiko.

Lik sveikas, pone viščiuk.

VIŠTIENA IR KUKULIAI

2 puodeliai baltų miltų ⅔ puodelio pieno
 3 šaukšteliai sodos ⅓ puodelio „Crisco“ aliejaus
 1 šaukštelis druskos puodas vištienos troškinių

Sumaišykite miltus, sodą ir druską. Įpilkite pieno ir aliejaus. Suformuokite kukulius. Šaukštu juos įleiskite į verdantį troškinį ir virkite 15 minučių dažnai apversdami.

Turi nuslysti nuo šakutės.

KEPTAS KUMPIS SU RAUDONUOJU PADAŽU

Supjaustykite kumpį maždaug ½ cm gabaliukais ir lėtai kepkite gerai įkaitintoje keptuvėje, kol vienodai apskrus abi pusės. Dar keptuvėje apibarstykite trupučiu cukraus. Kumpį palikite šiltai, tada įpilkite ½ puodelio šalto vandens arba puodelį kavos. Virkite, kol padažas paraudonuos. Išmaišykite ir užpilkite ant kumpio.

Skanaus!

KUKURŪZŲ KOŠĖ

2 šaukštai sviesto 5 puodeliai verdančio vandens
 1 šaukštas druskos 1 puodelis kukurūzų kruopų

Į verdantį vandenį dėkite sviestą ir druską. Lėtai supilkite kruopas. Uždenkite ir virkite 30–40 min., maišykite, kol nenusibos.

Reguliariai jus palaiko.

KEPTAS ŠAMAS

1 kg nuvalyto ir nulupto šamo ½ puodelio geltonų kukurūzų miltų
 ½ puodelio sijotų miltų 3 šaukštai kiaulių taukų arba
 „Crisco“ aliejaus
 druskos ir pipirų

Nušluostykite žuvį drėgna šluoste. Sumaišykite miltus, druską, pipirus ir kukurūzų miltus. Apvoliokite poną šamą šiame mišinyje ir kepkite įkaitintuose kiaulių taukuose, kol gražiai apskrus. Tada apverskite ir apkepkite kitą pusę. Kepti 8–10 min.

Ačiū Dievui už šamą!

PIENIŠKAS PADAŽAS

Naudokite karštus riebalus, likusius nuo vištienos ar kiaulienos pjausnių. Į 3 šaukštus riebalų įberkite 3 šaukštus miltų ir gerai išmaišykite. Virkite ir maišykite, kol švelniai paruduos. Po truputį supilkite 1 ½–2 puodelius karšto pieno. Maišydami kaitinkite, kol sutirštės.

Tinka prie visko.